

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Josefa Mládka a přísedících Sylvie Hanzlíkové a Ing. Jaroslavy Tošenovské v právní věci žalobců a) M [redacted] T [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], p. [redacted], b) M [redacted] H [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted] a c) T [redacted] P [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], všichni zast. JUDr. Ivanem Punčochářem, advokátem v Plané nad Lužnicí, Nad Hejtmanem 17, proti žalovanému [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], IČ [redacted], zast. Mgr. Ondřejem Pustějovským, advokátem v Českých Budějovicích, Zahradní 8, o zaplacení částky 68.017,- Kč s přísl. a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení částky 105.862,- Kč s přísl.

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) M [redacted] T [redacted] částku 37.243,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 21.10.2013 do zaplacení, žalobci b) M [redacted] H [redacted] částku 20.20.810,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 21.10.2013 do zaplacení a žalobci c) T [redacted] P [redacted] částku 9.964,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 21.10.2013 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Vzájemný návrh žalovaného vůči žalobci a) M [redacted] T [redacted] na zaplacení částky 52.123,- Kč, vůči žalobci b) M [redacted] H [redacted] na zaplacení částky 37.956,- Kč a vůči žalobci c) T [redacted] P [redacted] na zaplacení částky 15.783,- Kč, se z a m í t á .

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení celkovou částku 88.486,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobců JUDr. Ivana Punčocháře, advokáta v Plané nad Lužnicí.

Odůvodnění:

Žalobou, podanou dne 21. 10. 2013 se všichni tři žalobci domáhali vůči žalovanému – svému bývalému zaměstnavateli zaplacení shora uvedené celkové částky. Žalobci tvrdili, že u žalovaného pracovali jako řidiči při rozvozu pekárenských výrobků. Žalobce a) M [redacted] T [redacted] pak 4. 4. 2003 podal podnět na Oblastní inspektorát práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ohledně nedodržování pracovněprávních předpisů, zejména týkajících se základní mzdy, která neodpovídala skutečně odpracované době, neposkytování pracovních oděvů a pomůcek a nedodržování zaručené výše mzdy. Na základě tohoto podnětu Oblastní inspektorát práce u žalovaného provedl kontrolu s výsledným kontrolním zjištěním datovaným 21. 8. 2013. To se týkalo všech tří žalobců, když u všech docházelo ze strany žalovaného k porušování pracovněprávních a mzdových předpisů. Dopisem z 18. 9. 2013 se žalobci prostřednictvím svého právního zástupce obrátili na žalovaného se žádostí o poskytnutí náhrady nezaplacených pracovněprávních a mzdových nároků žalobců. Žalovaný předložil žalobcům vyčíslení jejich oprávněných nároků za 3 roky zpětně, když dle vyčíslení samotného žalovaného by měl doplatek u žalobce a) M [redacted] T [redacted] činit 37.243,- Kč, u žalobce b) M [redacted] H [redacted] 20.810,- Kč a u žalobce c) T [redacted] P [redacted] 9.964,- Kč. Žalobci se s tímto vyčíslením neztotožnili, když ve vyčíslení chyběly i náhrady za neposkytnuté pracovní oděvy a pomůcky – zde žalovaný neplnil příkaz předsedy představenstva č. 5/2005 a žádali žalovaného o zapůjčení mzdových a dopravních dokladů s tím, že jejich účetní provede komplexní vyčíslení náhrady. Ačkoli žalovaný poskytnutí dokladů přislíbil, následně toto odmítl a bylo navrženo zpracování znaleckého posudku znalcem z oboru účetnictví, který by jednotlivé nároky žalobců vyčíslil – žalobci tedy navrhli, aby takový znalecký posudek nařídil soud a znalec neodpověděl na otázky o výši doplatků do úrovně zaručené mzdy za 3 roky zpětně, výši mzdy za práci konanou přesčas včetně stanovených příplatků za práci přesčas 3 roky zpětně a výši náhrady za neposkytnuté pracovní oděvy a pracovní pomůcky 3 roky zpětně. V žalobě tedy žalobci uplatnili nároky dosud vyčíslené – tedy pro žalobce a) částku 37.243,- Kč, pro žalobce b) částku 20.810,- Kč a pro žalobce c) částku 9.964,- Kč s tím, že uplatňovali i zatím nespécifikovaný nárok, který by určil nebo zjistil znalecký posudek. K dosud vyčísleným nárokům pak všichni žalobci požadovali zákonný úrok z prodlení od data 21. 10. 2013 do zaplacení.

Žalovaný ve svém prvním vyjádření k žalobě potvrdil provedení kontroly ze strany Oblastního inspektorátu práce, potvrdil i zjištěná pochybení na své straně v záležitostech dodržování stanoveného odpočinku v týdnu, poskytování základní mzdy a stanoveného příplatku při práci přesčas, poskytování doplatků do výše příslušné úrovně zaručené mzdy a poskytování pracovních oděvů a obuvi. Podle žalovaného však kontrolní orgán vycházel z údajů uvedených do evidence odpracované doby na základě pracovních výkazů. Žalovaný proto s ohledem na tato kontrolní zjištění provedl hloubkovou kontrolu skutečně odpracované doby a s ní souvisejících cestovních příkazů. Z kontroly vyplynulo, že ve skutečnosti žalobci zjevně úmyslně nadhodnocovali výši odpracované doby, konkrétně dobu trvání pracovních cest, za účelem navýšení jejich mzdy o stravné, což nebylo vedení žalovaného známo, protože

žalobci předkládané údaje prověřoval pouze vedoucí dopravy. Ten navzdory svým povinnostem tyto údaje dále nekontroloval a bez dalšího je zapisoval do evidence odpracované doby jednotlivých žalobců. Žalovaný tedy vlastními výpočty za roky 2011, 2012 a 2013 dospěl k tomu, že žalobce a) M. T. získal neoprávněně vyplacenou na stravném za pracovní cesty částku 52.123,- Kč, žalobce b) M. H. částku 37.956,- Kč a žalobce c) T. P. částku 15.783,- Kč. Podle žalovaného se tedy žalobci úmyslným nadhodnocováním časových náročností pracovních cest bezdůvodně obohatili o žalovaným vyplacené cestovní náhrady – podle ust. § 451 OZ tedy získali majetkový prospěch bez právního důvodu, když podle ust. § 331 ZP může zaměstnavatel požadovat vrácení neprávem vyplacených částek, jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené, a to do 3 let od jejich výplaty. V následném vyjádření pak žalovaný doplnil, že po provedení podrobných propočtů skutečně odpracované pracovní doby ve skutečnosti žalobcům nevznikl žádný nedoplatek na hrubé mzdě – nebo na doplatek na zaručené mzdě, když žalobcům bylo na hrubé mzdě vypláceno více, než odpovídalo mzdě za skutečně odpracované hodiny, proto podle žalovaného nemohli mít žalobci žádný nárok na jimi požadované doplatky tak, jak nárokovali – tedy celkem v částce 68.017,- Kč a žalovaný tedy navrhol, aby tato žaloba všech tří žalobců byla zamítnuta, když naopak vůči žalobcům uplatnil svůj vzájemný návrh na vydání neoprávněně získaného bezdůvodného obohacení za neoprávněně vyplacené stravné. Nárok žalovaného vůči žalobci a) M. T. byl v tomto smyslu vyčíslen na 52.123,- Kč, vůči žalobci b) M. H. na 37.956,- Kč a vůči žalobci c) T. P. na 15.783,- Kč.

Žalobci však vzájemný návrh žalovaného zásadně odmítli a trvali na tom, že jejich pracovní výkazy kontroloval a potvrzoval přímý nadřízený – vedoucí dopravy H. Š. Pokud pak žalovaný prováděl vlastní kontrolní zjištění o délce rozvozových tras prostřednictvím Ing. A. V. tak žalobci zdůrazňovali, že rozvozové trasy se v průběhu posledních třech let podstatně měnily, ubývala výdejní místa, nepřihlíželo se k povětrnostním vlivům při přepravě i v době výdeje zboží na výdejních místech. Navíc žalovaný se nijak nevyjádřil ke skutečnosti, že žalobcům neposkytoval pracovní oděvy a pracovní pomůcky podle vlastního příkazu předsedy představenstva č. 5/2005. Žalobci tedy trvali na tom, že zpracované a jejich přímým nadřízeným potvrzené pracovní výkazy jsou objektivní a věrohodné, a proto navrhovali, aby vzájemný návrh žalovaného byl zcela zamítnut, i když nadále trvali na tom, aby v rámci dokazování byl vypracován i znalecký posudek, který nároky žalobců jednoznačně vyčíslí ve vztahu k zaručené – minimální mzdě, práci konané přesčas i k náhradě za neposkytnuté oděvy a pracovní pomůcky i za vykázané, ale neproplacené pracovní dny.

Soud proto žalobu i vzájemný návrh začal projednávat, když nejprve provedl listinné důkazy, které účastníci předložili a vyslechl účastníky řízení – žalobce M. T. M. H. a T. P. Žalovaný také do spisu předložil listinné důkazy – záznamy o provozu vozidel nákladní dopravy, když k těmto důkazům pak podali žalobci vyjádření. Po seznámení s těmito důkazy požádali nezávislou účetní o porovnání obsahu stazek s vyplacenou mzdou a o zjištění výše škody, když podle jejich tvrzení zde byly podstatné rozdíly v neprospěch žalobců, ale jejich účetní nebyla schopna bez počítačového programu žalovaného tuto škodu vyčíslit. Při vědomí náročnosti eventuelního znaleckého posudku proto žalobci upustili od dalšího navyšování svých nároků o rozdíly mezi odpracovanými dny a skutečně vyplacenou mzdou, takže trvali pak pouze na původně uplatněných nárocích tak, jak

je vyčíslil žalovaný. Ovšem současně ještě trvali na tom, aby jim byla poskytnuta náhrada za neposkytnuté pracovní oděvy a pracovní pomůcky 3 roky zpětně – zde opět navrhovali znalecký posudek – v této fázi řízení ale nároky ještě nevyčíslili, soud tedy pak provedl další listinné důkazy a jako účastníka řízení vyslechl Ing. A. V. , místopředsedu představenstva žalovaného a provozního ředitele provozovny žalovaného v Táboře. Dále jako svědek byl vyslechnut zaměstnanec žalovaného P. Š. – vedoucí dopravy, když soud pak ještě následně umožnil žalobcům, aby žalobu rozšířili o nároky konkrétně vyčíslené nebo upřesněné ve vztahu k neposkytnutým pracovním oděvům a pomůckám.

Žalobci sice vlastními výpočty dospěli k tomu, že žalobce a) M. T. neobdržel 3 roky zpětně před podáním žaloby předepsané pracovní oděvy a ochranné pomůcky v hodnotě 6.392,- Kč, žalobce b) M. H. v hodnotě 4.975,- Kč a žalobce c) T. P. 6.398,- Kč, ovšem žalovaný namítal, že žalobcům sice v rozporu se svým interním předpisem neposkytoval pracovní oděvy a ochranné pomůcky a porušil pak tímto svůj závazek, ovšem také nesouhlasil se způsobem, jakým žalobci požadují kompenzaci. Upozorňoval na skutečnost, že všichni žalobci již pracovní poměr u žalovaného ukončili, tím také zanikla povinnost žalovaného jim poskytovat pracovní obuv a ošacení. Podle žalovaného tedy nebylo možné, aby žalobci požadovali částky za již takto zaniklou povinnost ve vyšší nákladů, které by představovalo jejich splnění. Pokud by žalobci mohli něco nárokovat, tak by to pravděpodobně byla pouze náhrada škody – ale k tomu neunesli důkazní břemeno, navíc žalovaný upozorňoval, že neposkytování pracovních pomůcek nebylo důsledkem nějaké libovůle, ale neutěšené ekonomické situace žalovaného, který se především snažil zachovat provoz svého podniku.

Žalobci přesto podali návrh, aby soud připustil rozšíření žaloby jednotlivých žalobců a jejich nároky na zaplacení hodnoty neposkytnutých pracovních oděvů a ochranných pomůcek, ovšem po důkladném zvážení postupu žalobců nakonec soud dospěl k závěru, že uplatnění konkrétních skutečností a tvrzení ve vztahu k nárokům za neposkytnuté pracovní oděvy a ochranné pomůcky včetně navržení důkazů k těmto nárokům bylo ze strany žalobců provedeno opožděně – už po proběhnutí tzv. koncentrační lhůty dle ust. § 118b o.s.ř., a proto při postupu podle § 95 odst. 1 a 2 o.s.ř. při jednání dne 20. 4. 2015 soud rozšíření žaloby o další nároky žalobců nepřipustil. Nadále soud tedy projednával žalobu v původním znění – tedy jednal o nárocích žalobců tak, jak byly řádně uplatněny a vyčísleny včetně požadovaného příslušenství a současně tedy projednával i vzájemný návrh žalovaného tak, jak byl zase vyčíslen žalovaným vůči jednotlivým žalobcům.

Další dokazování soud provedl výsledkem svědkyně D. Š. – asistentky vedoucího dopravy, když teprve při jednání dne 20. 4. 2015 byl do spisu získán zcela zásadní listinný důkaz – protokol Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu se sídlem v Českých Budějovicích o kontrole vykonané podle zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, vyhotovený a převzatý žalovaným dne 2. 8. 2013. Pro složitost této listiny k ní ještě podal písemné vyjádření a vysvětlení žalovaný (podání žalovaného ve spise na čl. 88 – 90), naposledy pak soud ještě vyslechl svědkyni I. M. – mzdovou účetní.

Žádné další důkazní návrhy již nikdo z účastníků nepředložil, soud oběma stranám umožnil podat podrobné závěrečné vyjádření ke svým nárokům a po přezkoumání a

zhodnocení všech provedených důkazů a zjištěných skutečností při postupu podle § 132 o.s.ř. dospěl pak soud k těmto závěrům:

Provedené důkazy prokazují, že všichni tři žalobci byli zaměstnanci žalovaného, a to v rozhodném období, které je v rámci uplatněných nároků žalobců vymezeno od měsíce října 2010 až do září 2013, když u žalobce b) M. H. končí toto rozhodné období dubnem 2013 a u žalobce c) T. H. rozhodné období končí březnem 2013. Všichni žalobci pracovali u žalovaného jako řidiči, byli tedy vysíláni na pracovní cesty k rozvážce zboží – pekárenských výrobků.

Rozhodujícím důkazem pro posouzení nároků všech žalobců jsou závěry uvedené v protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu se sídlem v Českých Budějovicích o kontrole vykonané podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekcii práce. Tento protokol byl projednán a převzat žalovaným – zaměstnavatelem 2. 8. 2013. Provedená kontrola se netýkala pouze žalobců – i dalších zaměstnanců, ale u všech žalobců jsou kontrolní závěry takové, že žalovaný v kontrolovaném období – šlo o leden 2012 až březen 2013 neposkytoval žalobcům za práci přesčas dosaženou mzdu a stanovený příplatek za práci přesčas a postupoval tedy v rozporu s ust. § 114 odst. 1 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. v platném znění. Dále tento protokol dospívá k závěru, že u všech třech žalobců v kontrolovaném období od ledna 2012 do března 2013 docházelo ze strany žalovaného – zaměstnavatele k porušování ust. § 112 odst. 3 písm. a) zákoníku práce č. 262/2006 Sb. v platném znění, a to z důvodu, že jim žalovaný – zaměstnavatel neposkytoval tzv. zaručenou mzdu a pokud v jednotlivých měsíčních obdobích skutečný výdělek žalovaných – zaměstnanců nedosahoval nejnižší úrovně zaručené mzdy, neposkytoval žalobcům doplatek ke mzdě ve výši mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené měsíční mzdy. Dalším závěrem provedené kontroly je i neposkytování pracovních oděvů a obuvi – tím ze strany žalovaného docházelo k porušování ust. § 104 odst. 1 zákoníku práce č. 262/2006 Sb., ale tento nárok nakonec nebyl z procesních důvodů soudem projednáván a soud o něm nerozhodoval.

Provedené důkazy pak prokazují, že žalovaný respektoval závěry Oblastního inspektorátu práce dle protokolu, který žalovaný převzal 2. 8. 2013 a sám pak provedl na základě mzdových podkladů za minulé období až prakticky do poloviny roku 2013 výpočty doplatků, které z hlediska základní mzdy a příplatků za přesčasovou práci měli všichni žalobci v jednotlivých měsících obdržet, včetně doplatku do zaručené mzdy, pokud této zaručené mzdy v jednotlivých měsících rozhodného období nedosáhli. Je prokázáno, že žalovaný zde vycházel z vlastních evidenčních údajů, které nakonec žalobci ani nerozporovali (byť původně žalobci uvažovali i o znaleckém posudku). Nakonec jak žalobci, tak žalovaný při jednání dne 24. 8. 2015 před soudem označili způsob zjištění údajů o nárocích žalobců za nesporný, i když žalovaný nadále rozporoval, že by šlo o nesporný nárok, a to právě s ohledem na svůj vzájemný návrh. Podle názoru soudu je tedy možné a nutné vyjít z listin, které předložili žalobci do spisu na čl. 11, 12 a 13 a u kterých je bezpečně prokázáno, že jde o výpočty provedené samotným žalovaným, které žalobci také respektují. Znamená to tedy, že žalobce a) M. T. z hlediska nároku na doplatek základní mzdy a příplatků za přesčasovou práci a doplatků do výše zaručené mzdy má nárok na celkovou částku 37.243,- Kč, žalobce b) M. H. ze stejného titulu má nárok na částku 20.810,- Kč a žalobce c) T. P. opět ze stejného důvodu má nárok na úhradu částky 9.964,- Kč.

Žalovaný však nároky, které vlastně sám vypočetl a respektoval přitom závěry Oblastního inspektorátu práce a vlastní evidenci odpracovaných směn a odpracované pracovní doby všech třech žalobců jako zaměstnanců zpochybnil tím, že podle jeho dodatečných – ale dle názoru soudu pouze teoretických zjištění vlastně žalobci v rozhodném období nepracovali tak, jak bylo vykazováno a navíc neoprávněně při pracovních cestách jako řidiči čerpali stravné, ač jim nemělo náležet. Pokud jde o samotné stravné, podle ust. § 163 odst. 1 písm. a) ZP za každý kalendářní den pracovní cesty přísluší zaměstnanci stravné v základní částce, která je prakticky každoročně valorizována vyhláškou Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, ale základní princip je ten, že toto stravné náleží při trvání pracovní cesty v délce nejméně 5 hodin - základní sazba je pak limitována maximální základní délkou takové pracovní cesty 12 hodin. Jak vyplývá z provedených důkazů, žalobci uplatňovali nárok na stravné vždy v této základní částce – logicky tedy jejich pracovní cesty musely trvat nejméně 5 hodin, ovšem žalovaný v rámci své obrany – vzájemného návrhu tvrdí, že podle jeho dodatečných výpočtů čerpali žalobci toto stravné neoprávněně, když ve skutečnosti na pracovních cestách byli kratší dobu – muselo by to tedy znamenat, že jejich pracovní cesty trvaly méně než 5 hodin, protože v takovém případě zákoník práce právo na stravné pro zaměstnance nezakládá.

Podle názoru soudu nejjednodušším způsobem, jakým mohlo být v případě zaměstnanců zjišťováno, jak dlouho trvaly jejich pracovní cesty, by bylo důsledné vedení záznamů o provozu vozidla nákladní dopravy – tzv. „stazek“, a to jak ze strany žalobců – zaměstnanců, tak ze strany žalovaného – zaměstnavatele. Jak však vyplývá z provedených důkazů, tyto „stazky“ byly vedeny samotným žalovaným velmi nedbale, nikdo z řidičů je vlastně ani nepotvrzoval a nikdo za žalovaného – zaměstnavatele je ani nekontroloval a nepotvrzoval jejich správnost. Nakonec bylo zjištěno, že pro pracovní právní nároky žalobců – zaměstnanců nikdy nebyly jako doklady využívány a sloužily pouze pro sledování provozních údajů jednotlivých vozidel nákladní dopravy žalovaného.

Soud pak musí zdůraznit, že pokud jde o povinnost vedení evidence o odpracované pracovní době a době odpočinku, je toto zákonná povinnost zaměstnavatele ve smyslu § 96 ZP, protože toto zákonné ustanovení výslovně zaměstnavateli ukládá povinnost vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce odpracované směny, práce přesčas, další dohodnuté práce přesčas, noční práce, eventuelně doby v době pracovní pohotovosti a pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel. Ust. § 96 ZP bylo sice mírně změněno – před rokem 2012 byl zaměstnavatel povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci odpracované pracovní doby, práce přesčas, noční práce a doby v době pracovní pohotovosti – následná novela ZP zpřesnila a rozšířila tuto evidenci, když místo pracovní doby použila pojem „směny“ a práci přesčas rozdělila podle jednotlivých zákonných kritérií, ale za celé rozhodné období je nadále nutné zdůraznit, že vždy šlo o evidenční zákonné povinnosti zaměstnavatele – tedy žalovaného.

Z provedených důkazů však vyplývá, že plnění těchto zákonných povinností zaměstnavatele bylo u žalovaného přinejmenším velmi svérázné. Lístinné důkazy i výpovědi svědků Š■■■■, Š■■■■ účastníka řízení Ing. A■■■■ V■■■■ a nakonec i svědkyně – mzdové účetní I■■■■ M■■■■ prokazují, že „stazky“ skutečně vůbec nesloužily jako kontrola odpracovaných směn nebo pracovní doby, tedy ani z hlediska práce přesčas nebo noční práce

u jednotlivých žalobců, když zaměstnanci – tedy i žalobci měli k dispozici kontrolní lístky – lidově zvané „píchačky.“ Jak bylo prokázáno, žalobci b) a c) tyto kontrolní lístky z převážné části řádně označovali, žalobce a) si kontrolní lístky vyplňoval pouze ručně. Je pak zarážející, že žalovaný jako zaměstnavatel nedokázal žalobce a) donutit k řádnému plnění pracovních povinností, ale jak je prokázáno, ani tyto kontrolní lístky vlastně nesloužily k plnění povinností zaměstnavatele z hlediska evidence odpracovaných směn, práce přesčas atd., když vedoucí dopravy – svědek P. Š. eventuelně jeho asistentka – svědkyně Š. vlastně vyhotovovali tzv. pracovní výkazy – ovšem zvláštním způsobem korigované. Je pravda, že kromě mzdy za odpracované hodiny ještě žalobci dostávali další příplatky za odvezené zboží, eventuelně další příplatky – tento systém nebyl soudu blíže vysvětlen, ale v důsledcích to znamená, že o skutečně odpracované pracovní době – směnách a přesčasech rozhodoval výlučně žalovaný – respektive jeho vedoucí dopravy Š. nebo asistentka Š. když výpočet samotné měsíční mzdy jednotlivých žalobců už byl pouze aritmetickým úkonem na mzdové účtárně bez jakýchkoli dalších zásahů (to výslovně potvrdila svědkyně M.). Za této velmi zvláštní skutkové situace je pak prakticky nemožné rozhodnout, zda žalobci dostávali mzdu – a k tomu i stravné za skutečně odpracované směny – pracovní dobu a přesčasy, nebo zda ve skutečnosti pracovali méně, neměli by tedy mít nárok na mzdu, kterou pobírali na základě pracovních výkazů vyhotovených samotným žalovaným – zaměstnavatelem, tedy konkrétně vedoucím dopravy nebo jeho asistentkou a neměli by pak tedy mít ani nárok na stravné v základní částce, když by tedy údajně jejich skutečné pracovní cesty denně neměly přesahovat délku 5 hodin. Nakonec jak bylo prokázáno, z pracovních výkazů vyhotovených žalovaným vycházela i kontrola Oblastního inspektorátu práce, proto soud také dochází k závěru, že pracovní výkazy vyhotovované žalovaným – včetně jím prováděných korekcí, ať již byly ve prospěch či neprospěch zaměstnanců – žalobců jsou jedinou prokázanou skutečností, ze které lze vycházet a nároky jak žalobců, tak žalovaného v rámci uplatněného vzájemného návrhu posuzovat. Ing. A. V. ve své účastnické výpovědi podrobně popsal, jaká byla minulá praxe u žalovaného z hlediska evidence pracovní doby a přesčasů i to, jakým způsobem pak sám tzv. „načasoval“ jednotlivé rozvozové trasy a jak dospěl k závěru, že si žalobci skutečnou práci na jednotlivých svých rozvozových trasách nadlepšovali. Podle názoru soudu jsou všechno toto ale pouze teoretické záležitosti, protože načasování prováděné Ing. V. bylo realizováno za jednorázových podmínek, které nemusely platit v minulosti, kdy samotní žalobci jako řidiči skutečně jednotlivé rozvozové trasy absolvovali, navíc stále se zdůrazněním, že za řádnou evidenci odpracované pracovní doby odpovídal vždy žalovaný jako zaměstnavatel ve smyslu § 96 ZP a pokud si své zákonné povinnosti neplnil, mělo se to řešit tehdy – tedy v rozhodném období, třeba v jednotlivých měsících a žalovaný to měl řešit se svým odpovědným zaměstnancem – podle názoru soudu tedy s vedoucím dopravy P. Š. V době rozhodování soudu jde tedy vlastně o posuzování naprosto teoretických předpokladů, když žádné konkrétní důkazy vlastně žalovaný ke svým tvrzením, že žalobci neoprávněně čerpali stravné a ve skutečnosti odpracovali méně, než si vykazovali (ale žalobci si sami nic ve skutečnosti nevykazovali - veškeré mzdové výkaznictví prováděl sám žalovaný prostřednictvím vedoucího dopravy) nepředložil a ni nenavrhl. Za této důkazní, skutkové a právní situace tedy soud dospěl k závěru, že žalobci skutečně mají oprávněný nárok na částky, které uplatnili v žalobě a které jsou důkazně podloženy - po právní stránce se tyto nároky opírají o zjištění Oblastního inspektorátu práce a výpočet nároků je proveden samotným žalovaným – výše částek je pak mezi účastníky nesporná. Soud proto žalobě vyhověl, a protože žalobci prokázali, že ještě před podáním žaloby žalovaného vyzývali k dobrovolnému splnění, tak od data zahájení řízení – tedy od

21. 10. 2013 soud žalobcům k přiznaným částkám přiznal i zákonný úrok z prodlení tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku.

Pokud však jde o vzájemný návrh žalovaného vůči všem třem žalobcům, tak s odkazem na závěry uvedené shora tento návrh soud zamítl tak, jak je uvedeno v odst. II. výroku rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. – všichni žalobci měli se svými žalobami v tomto řízení úspěch a naopak se ubránili vzájemnému návrhu žalovaného. Žalobci proto mají nárok na plnou náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatnění a současně i bránění práva.

Při výpočtu nákladů řízení je nutné vycházet ze skutečnosti, že žalobce a) M. T. uplatnil v žalobě částku 37.243,- Kč a bránil se vzájemnému návrhu ve výši 52.123,- Kč. Žalobce b) M. H. uplatnil v žalobě částku 20.810,- Kč a bránil se vzájemné žalobě ve výši 37.596,- Kč. Žalobce c) T. P. uplatnil ve své žalobě nárok na částku 9.964,- Kč a bránil se vzájemné žalobě v částce 15.783,- Kč. Všichni žalobci měli společného právního zástupce – došlo zde tedy ke společnému zastupování tří osob. Pak to tedy znamená, že odměna advokáta za 1 úkon právní služby činí u žalobce a) částku 2.096,- Kč + 3.760,- Kč, u žalobce b) částku 1.552,- Kč + 2.768,- Kč a u žalobce c) částku 1.200,- Kč + 1.712,- Kč. Ke každému úkonu právní služby pak náleží i 3x režijní paušál – při zastupování vždy tří osob, které mají různá bydliště a pak zde dle názoru soudu je nutné režijní paušál počítat u každého z žalobců. V první fázi řízení, kde byla podána pouze žaloba a předcházelo tomu převzetí a příprava právního zastoupení jde tedy o 2 úkony po 4.848,- Kč a k nim 6 režijních paušálů po 300,- Kč dle advokátního tarifu – jde o celkem 11.496,- Kč. V další fázi řízení už předmětem řízení byla jak žaloba, tak vzájemný návrh, takže za 1 úkon právní služby pak přísluší odměna 8.240,- Kč a opět je nutné současně uvažovat u každého úkonu s třemi režijními paušály po 300,- Kč při zastupování tří osob. Dle obsahu spisu provedl právní zástupce žalobců 8 úkonů právní služby po 8.240,- Kč a k nim tedy přísluší 24 režijních paušálů po 300,- Kč dle advokátního tarifu – celkem jde o částku 73.120,- Kč. Celkem tedy odměna a režijní paušály pro právního zástupce všech tří žalobců činí 84.616,- Kč, k tomu je pak nutné přičíst ještě celý zaplacený soudní poplatek za všechny žalobce – jde o částku 3.870,- Kč, takže celková částka pak činí 88.486,- Kč. Právní zástupce žalobců nedoložil, že je plátce DPH – tudíž kodměně a režijním paušálům se DPH nepřipočítává, celkem tedy žalobcům přiznaná částka nákladů řízení činí 88.486,- Kč a platební místo pro tuto částku vyplývá z § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení ke zdejšímu soudu v **5 stejnopisech**, přičemž o odvolání by rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Táboře dne 3. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Michaela Bursíková

Mgr. Josef Mládek v. r.
předseda senátu